

Нѣмаше врѣме той за приказки. Грабна бързо вжжето и тръгнаха обратно, почти затичаха, къмъ „Градището“. А до тамъ имаше повече отъ половинъ часъ врѣме.

Слънцето изгрѣ и блѣсна росата като брианти по остритѣ върхове на зелената трѣвица. Славей нѣйде въ шубъркитѣ извиваше своитѣ сладки пѣсни. Но иманяритѣ не виждаха нито слънце, нито роса, нито чуваха пѣснитѣ на славей. Тѣ бързаха и все бързаха. . .

Незабѣлѣзваха даже, че издалечъ вече ги приближаваха тръгналитѣ слѣдъ тѣхъ орачи.

Стигнаха на „Градището“. Сkochиха и двамата въ изровената яма. Отъ страна се едвамъ виждаше дупката, дѣто хлтнаха камънитѣ. Надникнаха и двамата изведнажъ долу, нищо се не виждаше. Тъмно бѣ като въ рогъ. Разшириха бързо дупката, колкото човѣкъ да влѣзе.

— Да хърлимъ ждребий, кой първъ да влѣзе, — рече Рашко.

— Ако искашъ влѣзъ ти, — рече Койчо, — и си мислѣше: „нѣма да ми избѣгашъ!“ . .

Рашко се завърза прѣзъ кръста съ единъ край на вжжето, Койчо завърза прѣзъ своя кръстъ другия край, отдалечи се задъ единъ по-голѣмъ камѣкъ и легна на грѣбъ, та свободно да може съ ржцѣтѣ да пуска и тегли вжжето. Въ това врѣме вече Рашко влѣзе въ дупката. Койчо опжна вжжето и Рашко бавно заслиза.

Единъ слънчевъ лжчъ блѣсна прѣзъ дупката и освѣти подземието. . .

— Олеле-е-е, . . . тегли, — изрѣва като безумецъ. Рашко . . .

Койчо задърпа съ всичка сила и го изтегли Рашко изкочи жълтъ, като восѣкъ, съ очи изблѣщени до безумие отъ ужасъ и хукна да бѣга . . . Покатери с: прѣзъ грамадата камъни, струпони се отъ другата страна, стана пакъ и побѣгна. Опъна вжжето, както бѣ завързанъ съ него прѣзъ кръста, падна, скочи пакъ и гърти на бѣгъ . . .

— А, тъй а! . . . ще бѣгашъ а! . . . — рече Койчо, скочи, както бѣ завързанъ, съ вжжето и се спусна по